

SONG NGỮ VIỆT-ANH
BẢN DỊCH SANG ANH VĂN BỞI VƯƠNG ĐĂNG ĐƯỢC TRÌNH
BÀY Ở CUỐI TRANG BẢN TIẾNG VIỆT

NHỮNG LỜI CUỐI

CHO ĐỘC GIẢ THẾ HỆ TRẺ HƠN TÔI

Vương Đăng

(DÀNH RIÊNG CHO ĐỘC GIẢ DƯỚI 55 TUỔI)

ĐỘC GIẢ CAO NIÊN CÓ THỂ ĐỌC VÀ TRUYỀN BÁ

GIÚP TÁC GIẢ VƯƠNG ĐĂNG. ĐA TẠ!

**ĐỘC GIẢ CÓ CON, CHÁU KHÔNG BIẾT ĐỌC TIẾNG VIỆT,
XIN VUI LÒNG GỞI CHUYỂN PHẢN DỊCH SANG ANH VĂN
CHO CON CHÁU! CẢM ƠN!**

Xin cho phép Vương Đăng xưng thầy và gọi em với độc giả trẻ trong lứa tuổi con, cháu, cựu học sinh hay sinh viên của Vương Đăng.

Này các em của thầy,

Về phương diện tiền bạc và vật chất, dù suốt đời thầy sống trong cảnh nghèo, đôi khi chỉ có khoảng thời gian ngắn sống khá khá, nhưng thầy chủ quan cho rằng mình là người sống sung sướng trong trần gian với những lạc thú phức tạp, không thuận tiện trình bày ở đây đến đổi một trong bốn người rề của thầy đã than, khi so cuộc sống của anh ta với đời sống của thầy: “Có ai sướng bằng ba!”

Năm bạn học Petrus Ký thân hay khá thân với thầy, trong đó có 3 người nổi tiếng trong và ngoài nước, đã về bên kia thế giới dù họ thuộc loại tử, tử phú hay giàu. Bởi thế, e rằng bây giờ thầy đang mắc 4 bệnh (2 bệnh gây khó khăn cho thầy gần như mỗi đêm) nên thầy có thể nói gót 5 bạn học vừa kể; do đó, thầy soạn “Lời cuối ...” để hy vọng nó sẽ đóng góp tương lai (thật nhỏ nhoi!!!) để các em giàu hơn thầy và sướng hơn thầy.

I. SỐNG LƯƠNG THIỆN:

Ai muốn sống phát triển về tâm thần, điều đầu tiên thầy khuyên em nên nghĩ đến và thực hành một đời sống lương thiện, có nghĩa là em không làm một điều ác, dù rất nhỏ (chẳng hạn, hái lén trái cây bên nhà hàng xóm), hại đến người khác.

Nói chung, hầu hết người đời đều phạm tội, dù bây giờ họ là đại lão hòa thương, đức hồng y, v.v. (Xin tra cứu www.google.com để biết chi tiết!); nhưng trong thực tế **ai cũng cố che dấu tội lỗi của mình**, ngoại trừ tín đồ tôn giáo cho phép xưng tội như đạo Thiên Chúa. Thầy **không như thế và dám xưng tội bây giờ đây**: Trong khoảng từ 7 tuổi đến 32 tuổi, thầy cũng đã 3 lần mắc tội: “chợt” hộp bánh tí teo ở quán Tàu ngoài chợ Thị Nghè, ăn cắp bóp người nước Pháp chỉ có 200 đồng Việt Nam, và lén dấu đồ công ty (dù chỉ đáng giá 10 Mỹ kim) cho mình dùng ở New York khi đi làm lần đầu tiên ở Hoa Kỳ; ngoài ra, trong lớp trung học, thầy cũng đã “quây bùa, đánh phép,” chép bài toán của bạn cho mình để nộp cũng là điều hồ thẹn nho nhỏ.

Trong hơn 40 năm nay, mướn người soạn luận án, mua bằng, đạo văn cũng là sự thật rất thiếu lương thiện mà các em đã nghe, biết hay chưa thấy nhan nhản khắp nơi, kể cả quảng cáo nhận cung cấp bằng cấp, giấy tờ giả.

Điều quan trọng là chính chúng ta: a. biết phục thiện là thật sự cảm thấy mình có tội và tự nguyện sẽ không vi phạm nữa; kể đến b. cố gắng

làm những gì hữu ích để chuộc tội hay làm nhiều hơn những điều sai đã mắc phải.

Tật ăn cắp là một thói quen của rất nhiều người Việt Nam dù họ giàu có, có chức vụ ở Thụy Điển, Anh quốc ,v.v.; truy cập www.google.com sẽ cho chúng ta mọi chi tiết.

Từ 2010 cho tận đến bây giờ người Việt Nam vẫn còn vang danh khắp thế giới với tật ăn cắp trong cửa hàng được bêu xấu qua các bích chương và bài báo ở các nước Nam Hàn, Nhật Bản, Thái Lan, v.v..

Hoang phí của người khác cũng là tật xấu nổi tiếng của người Việt, như là khi ra nước ngoài:

Biết bao nhiêu khẩu nghiệp bất chính do lưỡi và miệng gây ra là những tội mà đa số chúng ta không nghĩ rằng chúng ảnh hưởng gì đến đời sống lương thiện của con người: Nói xấu người tốt, nói lường gạt, nói gan tị, nói quỵên rũ chuyện tội lỗi, v.v., là những điều chúng ta cần phải tránh hay hạn chế tối đa.

Người ta thường nói: “Buôn bán là nghề thất đức!” bởi vì trên thực tế, những người làm nghề thương mại, nhứt là ở ngoài chợ, càng chân thật thì càng bán ế hay thu được lợi tức quá thấp. Chính thầy, trong 6 tháng cuối năm 1991, tạm tránh thất nghiệp nghề dạy học, phải đi bán xe hơi để nuôi vợ con mới được bảo lãnh Mỹ; và vì không quen nói dối hay tán tỉnh, đưa khách hàng lên tận mây xanh nên mỗi chiếc xe thầy bán được chỉ kiếm được từ 50 đến 150 Mỹ kim là cùng trong khi đồng nghiệp người nước ngoài kiếm tối thiểu 100 đến 500 (có người giỏi nói dối đã kiếm 3000 Mỹ kim khi bán được một chiếc xe).

Nói theo tâm lý học, nói không đúng sự thật của bác sĩ để trấn an bệnh nhân cũng có thể thông cảm; nhưng nếu bác sĩ nói láo nhiều quá thì phải xét lại đạo đức và chuyên môn của bác sĩ đó.

Làm nghề dạy học, lắm khi giáo chức phải ứng dụng kỹ thuật phát ngôn để chinh phục học sinh hay sinh viên nên chúng ta có thể bỏ qua, miễn là giáo chức đó không có ý sử dụng cho lợi ích cá nhân của mình. Nói xạo mua vui trong tiệc tùng có thể được bỏ qua. Ai coi sống lương thiện là quan trọng cho đời mình thì đừng nên học, theo nghề làm luật sư, quan tòa, nghị viên, nghị sĩ, nhân viên hình luật, v.v..

Các em của thầy,

Đề cập đến sống lương thiện chúng ta có thể viết cả cuốn sách; không thể được trong bài nghiên cứu ngắn ngủi này, thầy xin tóm tắt sau đây: **SỐNG LƯƠNG THIỆN LÀ BIẾT PHÂN BIỆT PHẢI VÀ TRÁI; CÁI GÌ PHẢI THÌ LÀM, CÁI GÌ TRÁI DÙ NHỎ NHẤT CŨNG PHẢI TỪ CHỐI; CÓ NGHĨA LÀ NHỨT ĐỊNH HAY CỐ GẮNG TỐI ĐA KHÔNG LÀM GÌ CÓ LỢI CHO MÌNH MÀ HẠI CHO NGƯỜI KHÁC.**

Thêm nữa, sống lương thiện là **KHÔNG TRỢ GIÚP BẰNG ĐANG LÀM HẠI NGƯỜI SỐNG LƯƠNG THIỆN.**

Tuy nhiên, trên thực tế đa số người chọn sống lương thiện thường nghèo bởi vì trong xã hội mới, gần như những kẻ xấu tham lam, lừa đảo, bán lương tâm và danh dự mới có cơ hội khá giả, giàu có (“sù nọ” không ăn lời cũng là một tội phổ biến ở Việt Nam!) trong khi người nghèo có niềm hãnh diện sâu xa về đạo đức, cách sống của mình và tin tưởng sau khi chết hồn mình sẽ được thăng lên một cõi cao siêu như Niết Bàn hay Thiên Đàng.

Vậy, thầy buộc lòng đề nghị chính em quyết định:

a. Cương quyết chọn đời sống lương thiện dù tương lai vật chất như thế nào. Em nên ghi nhớ rằng: Qua lịch sử có biết bao nhiêu danh nhân khắp thế giới trải qua đời sống lương thiện như Thomas Edison, Marie

Curie, Pasteur, Alexandre Dumas, Alexander Graham Bell, v.v.. Tốt hơn nếu em kém học vấn hay bất tài thì phải chấp nhận sống nghèo với niềm vui tự hãnh diện về mình.

b. Chọn theo bầy gian ác, không cướp của giết người trực tiếp để kiếm thật nhiều tiền (như băng đảng ma túy, kẻ dụ dỗ khách hàng đầu tư để được lợi tức thật cao rồi trốn mất, hạng cho vay nặng lãi, v.v..), rồi khi đã trở thành tỷ phú thì em bắt đầu làm việc từ thiện để đền bù lại tội lỗi của mình.

Đây là một giải pháp không nên chọn; tuy nhiên sau khi cố gắng bằng nhiều cách mà em vẫn không thể sống lương thiện đơn giản thì em đành chọn nó còn hơn sống không định hướng hay lý tưởng rất dễ biến thành người bị bệnh tâm thần và đôi khi cũng có thể thành kẻ ác độc, cướp của, giết người ngoài dự định của mình.

II. SỐNG TỪ THIỆN NẾU CÓ THỂ:

Giúp bà con, bạn bè, láng giềng hay kẻ quen biết không phải là làm việc từ thiện bởi vì đã có sợi dây liên lạc giữa đôi bên từ trước. Cứu giúp, san sẻ cho một hay nhiều người mà mình không hề biết trước thì mới được là coi làm việc từ thiện.

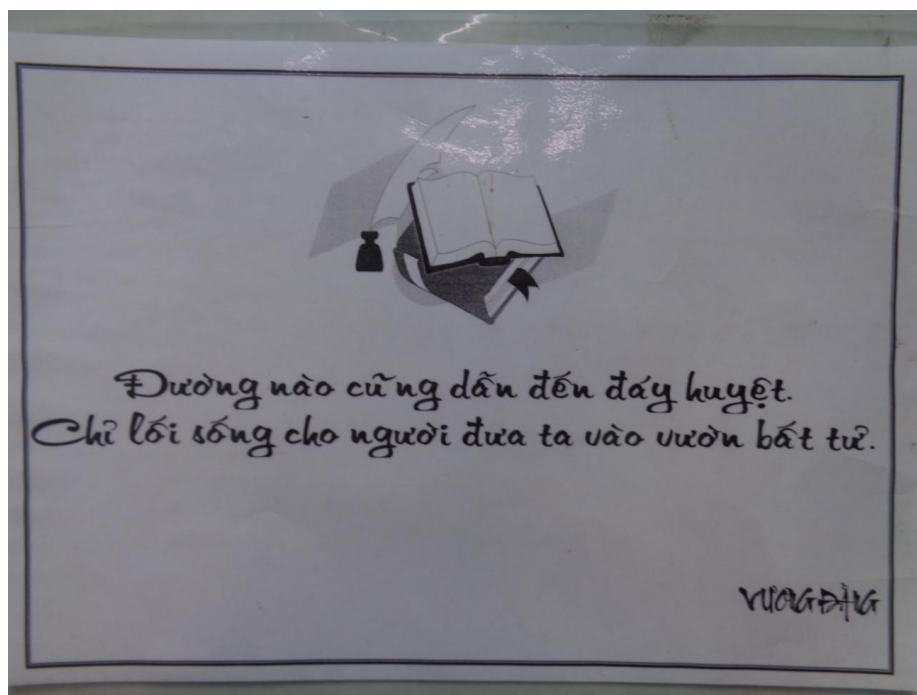
Không ai buộc chúng ta phải sống từ thiện, nhưng tại sao thế giới chúng ta có hàng trăm triệu người hiến cả đời mình để giúp kẻ khác như các bà sơ đạo Thiên Chúa, các tu sĩ hay sư cô chân chính Phật giáo (hay tôn giáo khác) ở các quốc gia Á Châu và Đông Nam Á? Tại sao ở Sài Gòn và đôi tỉnh miền Nam có hàng trăm tình nguyện viên giúp một hai ngày làm không lãnh tiền công ở các quán cơm 2 đồng, như là trong năm 2021-2022 người từ thiện và tình nguyện viên nuôi ăn kẻ đói vì dịch COVID-19. Thầy xin trả lời: Bởi vì quý vị làm việc từ thiện kẻ trên vô cùng hạnh phúc trong tâm mà người thường như chúng ta khó thể cảm thấy được.

Trong các niên khóa giữa 1967-1972, khi còn dạy ở trường trung học Phú Hòa (thuộc tỉnh Bình Dương lúc bấy giờ), thầy in câu tâm niệm

của mình ở trang chót tập in roneo dạy làm câu Pháp văn với hy vọng truyền bá tinh thần phục vụ từ thiện đến các em học sinh:

“Đường nào cũng dẫn đến đáy huyết. Chỉ lối sống cho người đưa ta vào vườn bất tử.”

Cuối tháng 4, 1975, thầy rời Sài Gòn qua Hoa Kỳ. Mãi đến 2007, trở về khu vực trường cũ để họp mặt với các cựu học sinh, thầy vô cùng xúc động khi thấy câu của mình kể trên được một nữ cựu học sinh tàn tật chân trái (tên **ĐÀO THỊ NGỌC TIỆP**) đem trình bày, chụp sao lớn và đóng bìa cứng phân phát cho các bạn đồng lớp!

III. QUAN TÂM ĐẾN SỨC KHỎE:

1. **Tập thể dục, chơi thể thao, học võ, hay v.v.:** Có nghĩa là em quan tâm đến sức khỏe của mình theo lời khuyên của hầu hết các bác sĩ. Chính thầy đã không tin nguyên tắc này nên đã phải nghỉ dạy Anh văn sớm vào năm 2009 (trong khi lương được trả rất cao ở trường Đại Học Quốc Tế--the International University--ở Thủ Đức, TP. HCM, 25 Mỹ kim cho 1 tiết 50 phút; mỗi tuần dạy 2 ngày 8 tiết thầy được trả 400 USD) vì không nghe lời bác sĩ khuyên nên tập đi bộ khi mới 60 mà nói: “Đi bộ là

thể dục của người già hay người bệnh, tôi còn đánh quần vợt thì cần gì phải tập như thế!). Thế là, cuối niên khóa 2008-2009 thầy phải nghỉ dạy vì mắt cá chân trái và đầu gối chân mặt sưng vù; và từ đó đến nay không còn đi dạy học được nữa vì dạy môn Anh văn thầy phải di chuyển gần như khắp lớp học và tốn nhiều tiền mua thuốc Đông y thoa, uống mãi đến bây giờ (năm 2022) và hai chân càng ngày càng yếu, không thể đi bộ hơn 30 thước, không thể đạp xe mini con nít chạy hơn 500 thước.

Từ tháng 11, 2014 đến nay, tạm trú ở Việt Nam, thầy là người Việt gốc Mỹ, tốt nghiệp nhiều bằng cấp cả hai quốc gia, mà phải ở nhà mướn, không xe, không vợ, tài khoản trong nhà băng bên Hoa Kỳ không bao giờ hơn 3 ngàn Mỹ kim. Hiện tại, thầy nghèo về tiền bạc hơn tất cả bạn học và bà con khốn khó Việt Nam giữa 1975-1995.. Không nghe lời bác sĩ, không tập đi bộ ở tuổi 60 đã làm thầy sống nghèo và hai chân quá yếu đến bây giờ các em ơi!

2. Phòng bệnh qua thực phẩm: Đa số người Việt Nam, như là ở Việt Nam, không quan tâm việc phòng bệnh qua thực phẩm: Họ ăn uống ngon là được, còn chuyện bệnh hoạn sẽ tính sau.

Từ 2011, tiến sĩ Peter Navarro bắt đầu xuất bản cuốn *Death by China* (*Chết bởi Trung Cộng*) thông tin và cảnh cáo thực phẩm độc hại do Trung Cộng chế tạo và bán khắp thế giới và thêm nhiều tác giả khác, như Elizabeth Scott, Sara L. Latta, cũng đã xuất bản nhiều sách về độc chất trong thực phẩm của người Trung Cộng; nhưng đối với đa số người Việt thà ăn no còn hơn nhịn thèm, kết quả là người Việt ở Việt Nam tốn nhiều tiền và thời gian để chữa trị những bệnh do độc chất thực phẩm gây ra, và rồi cũng có nhiều người chết vì bệnh gan, bệnh tiểu đường, bệnh đường ruột, bệnh phổi, v.v..., trong số đó có suôi gia của thầy, 2 bạn thân, học trò đại gia, cháu bên vợ, vợ sống chung, v.v.).

Nếu em tin lời thầy hãy đọc đính kèm “140 CÂU ĐẠI Ý VỀ PHÒNG BỆNH”. Nhớ và ứng dụng được càng nhiều càng tốt em nhé!

3. Chữa trị khi bị bệnh: Rất nhiều người Việt thích làm thầy thuốc, bày vẽ cách trị bệnh cho bệnh nhân dù chỉ nghe lóm. Chính thầy, nghe lời

bà con xuôi gia, cũng đã mất cả triệu đồng và trọn một ngày để lên Bình Long tìm võ cây hồng quân trị bệnh tiền liệt tuyến để rồi về nấu nước uống và mưa cả ngày hôm sau.

Vậy tốt nhất, chúng ta nên thăm dò, nghiên cứu và đi bác sĩ hay bệnh viện Tây phương hay Đông phương (nếu có nhiều bằng chứng chữa trị hiệu quả). **HÃY ĐIỀU TRA, ĐỪNG TIN NHIỀU VÀO NHỮNG QUẢNG CÁO VÀ ĐỒN ĐẠI CỦA CÁC CÔNG TY ĐÔNG Y Ở VIỆT NAM.**

Ở Việt Nam, như là ở miền Nam, thầy thuốc không bằng cấp trở thành nổi danh, hốt bạc một vài tháng, một năm rồi biến mất. Ngay ở Sài Gòn Nhỏ bên Ca-Li cũng có dăm bác sĩ Việt Nam không đủ bằng được thị thực, ngay cả có bằng chính thức như các bác sĩ Mỹ khác, lờng gạt bệnh nhân hay tự chế thuốc (không có bằng dược sĩ) bị báo chí viết bài tố cáo nhưng chẳng mấy ai nghe. Vậy mà thầy cũng đã dẫn vợ đến một bác sĩ VN thuộc loại này.. Ở Việt Nam, thầy cũng đã tốn 4 triệu đồng để trị bệnh tiền liệt tuyến và 3 triệu để trị bệnh jona thần kinh không kết quả tốt; bệnh tiền liệt tuyến vẫn hành hạ thầy mỗi đêm (và có thể chết vì bệnh này!) và bệnh jona thần kinh giảm nhiều nhờ con gái của thầy làm bác sĩ cho thuốc uống cả năm nay.

IV. BIẾT ƠN:

Văn minh vật chất càng lên cao thì lòng biết ơn càng đi xuống. Hãy coi những hài kịch tâm lý xã hội (đa số do Chí Tài, Hồng Đào, Quang Minh) ở www.youtube.com để thăm thía hoàn cảnh cha mẹ bị con cho cô đơn và ông bà càng ngày càng xa các cháu, như là khi các cháu không thể đọc hay nói tiếng Việt. Đó là ở Hoa Kỳ, còn ở Việt Nam, hoàn cảnh ít hơn nhưng chúng ta vẫn nên thông tin và báo động.

Thầy có 2 con gái và 1 con trai với 6 cháu ở bên Hoa Kỳ và 2 con với 4 cháu ở Việt Nam, nhưng tình thế đưa đẩy trong 4 năm nay thầy sống một mình với hai chân quá yếu thỉnh thoảng gây nên thương tích nặng trên đầu, lưng, xương tay và chân; thầy sống hôm nay mà chết sáng mai không biết chừng, tới đâu hay đó.

Khi dưới 21 tuổi, trong khi còn tập tữ kỹ ám thị để tiếp thu các tính tốt, thầy luôn tâm niệm câu: “Thi ân bất cầu báo” (= Làm ơn không cần báo đáp). Nhưng khi tuổi càng cao mà bị người ta (có người đã là đại gia) bỏ lơ mình sống nghèo và bệnh dù trước kia mình đã tận tình cứu nhà của nhà bị tịch thu, giúp vốn của họ có lại sau đám cháy, giúp con gái họ học xong trung học và đại học. Có những kẻ xấu hơn, còn thiếu nợ thầy từ 20 triệu đến 50 triệu thì luôn luôn không trả lời điện thoại hay nhắn tin trả nợ từ từ cho thầy. Thầy buồn, nhưng biết làm sao bây giờ nên đành lờ đi để mặc đấng thiêng liêng (Trời, Phật, Chúa, Alah, Brama, v.v.) cứu xét.

Này các em! Đó là người dung đã phụ ơn người mà chúng ta vẫn buồn, thì con cháu không biết nhớ ơn ông bà, cha mẹ thì càng đáng trách hơn.

Trong bất cứ xã hội nào, trên khắp thế giới, lòng biết ơn và hiếu thảo với cha mẹ luôn được đề cao, bởi vì không có ông bà thì không có cha mẹ và không có cha mẹ thì không có ta.

Ngoại trừ 1-5% cha mẹ thất đức, nuôi con nhưng lợi dụng con hay bán con kiếm sống cho mình, cha mẹ và ông bà là những người mà các em đáng quan tâm nhất ngoài vợ, chồng hay con.

Hãy TỰ QUAN SÁT, TÌM HIỂU ĐỂ GIÚP ÔNG BÀ CHA MẸ, CHỨ ĐỪNG ĐỢI HỌ XIN MỚI GIÚP vì có những bậc ông bà cha mẹ có lòng tự ái hay tự trọng **RẤT NGẠI NGỪNG XIN CON CHÁU GIÚP ĐỖ.**

Trong trường hợp ông bà cha mẹ chết sớm vì bệnh thì các em cũng nên suy nghĩ, cứu xét hoàn cảnh rằng mình đã tận tình giúp ông bà cha mẹ chưa, chứ **ĐỪNG ĐỒ THỪA SỐ MỆNH**, chẳng hạn, **CHƯA CHẮC CA SĨ PHI NHƯNG PHẢI CHẾT NẾU NGAY TỪ ĐẦU MỚI BỊNH, NGƯỜI QUẢN LÝ ĐƯA PHI NHƯNG THẲNG VÀO BỊNH VIỆN CHỢ RẦY HAY VIỆT PHÁP** (thay vì bệnh viện Quận địa phương) vì bây giờ Phi Nhung mới bệnh, còn nhiều sức chống chọi, đủ khả năng tài chính để trả tiền; tiết kiệm hay keo kiệt, suy tính **KHÔNG ĐÚNG CHỖ ĐÃ**

GIẾT PHI NHUNG CHỨ KHÔNG PHẢI TẠI SỔ PHI NHUNG PHẢI CHẾT.

Ngoài ra, các em nên nhớ ơn (bằng tâm tư hơn vật chất) quý thầy cô đã tận tình dạy dỗ các em ở bậc tiểu, trung và đại học. Thêm nữa, dù là nghề nghiệp của họ, văn nghệ sĩ cổ nhạc Việt Nam trước 1975 cũng nên được mang ơn vì họ đã đem niềm vui và bao tiếng cười cho chúng ta, v.v.. Cũng đừng quên công trình của các tác giả, họa sĩ, điêu khắc gia, nhiếp ảnh gia quốc tế, v.v..

*

Này các em! Bài viết đã dài, thầy phải ngưng ở đây dù còn nhiều điều muốn để lại cho các em để đóng góp vào cuộc đời hạnh phúc của các em như siêng năng, kiên nhẫn, thận trọng, giữ chữ tín, v.v.. Nếu bây giờ đọc không hiểu hết, hãy để dành thư này mà đọc lại 5-10 sau sẽ hiểu hơn.

GIÀU, NGHÈO, SƯỚNG, KHỔ hầu hết là do CHÍNH CÁC EM TẠO NÊN. ĐỪNG TIN NHIỀU VÀO NHỮNG LỜI HỨA HẸN VÀ NHỮNG LỜI CUỐI CỦA THẦY.

Chân thành,

Vương Đăng

08/2022

Translated into English by Vương Đăng

LAST WORDS
FOR THE GENERATIONS AFTER ME

Vương Đăng

(FOR READERS WHO ARE UNDER 60 YEARS OF AGE ONLY)

My younger generation readers,

In terms of money and material object, even though most of my life I have had a poor one, sometimes only a short time I lived with some more money, however, I subjectively think that I have a good life in the world with pleasures which complicated and inconvenient to present here to the point that one of my four sons-in-laws complained, when he compared his life to mine: “No one is happy life you!”

Five of my Petrus Ký classmates--close or a little close, in which there were 3 famous people in Vietnam or out of the country, already went to the other world even though they are billionaires or rich people. Consequently, I’m afraid that I have diseases (2 of them cause problems for me almost every night) so that I may follow in heels of my aforementioned friends; for that reason, I have written “Last Words ...” in hope that it will contribute (very, very little!!!) to your future richer and happier than me.

I. LIVE HONESTLY:

Who would like to develop in heart and mind, the first thing I suggest that you should think of and practice an honest life, that means you do not do a bad thing even though it is very small (for instance, picking stealthily the neighbor’s fruit), harmful to other people.

Generally speaking, most people are guilty even though now they are the oldest monk, cardinal, v.v. (Please check www.google.com to see details); but in reality, **people always try to hide their guilt or sin**, except believers of a religion allowing confession, such as Roman Christianity. **I do not like that and I dare to confess right now:** Between 7 to 32 years of age, I was guilty 3 times: “taking in secret” a tiny box of cakes at

a Chinese shop in Thị Nghè Market, stealing a French woman's purse having only two hundred Vietnamese dong, and hiding something (even though its price was only 10 USD) for my use in New York when I worked at the first time in the U.S.; furthermore, in high school classes I also cheated, copied my classmate's arithmetic solution for my submission.

In the last 40 years, hiring someone to prepare a thesis, buying diplomas, and plagiarism are not honest facts that you have heard, known, not yet seen all over the place, including advertisements accepting to provide fake diplomas, and certificates.

It is important that we ourselves: a. to be really sorry that we were guilty and we are self-promised that we will not violate again; next, b. trying to do something helpful to expiate or to do more than what we did wrong.

Stealing has been a habit of many Vietnamese even though they are rich, having a position in Sweden, Great Britain, v.v.; searching www.google.com will provide details for us.

From 2010 up to the present time the Vietnamese still have had bad reputation all over the world regarding shoplifting through posters and news articles in Korea, Japan, Thailand, etc.

Wasteful other people's thing is also a famous bad habit of the Vietnamese when they are in other countries:

There have been so many unrighteous acts caused by lip and mouth that are sins that most of us do not think influence anything to the honest life of the people. Saying bad things to a good person, saying to cheat people, saying with jealousy, saying something to seduce someone to sin, etc., are subjects that we should avoid or eliminate the most.

People often say: “Buying and selling is an unethical profession!” because in the real people who do business, especially in the market, the more they are sincere the more they cannot sell or gain too low profit. Myself, at the end of June 1991, avoiding unemployed in the teaching business, I had to sell cars to feed my wife and children just sponsored; and because I did not use to lie or flirt bringing the customers to the blue cloud, therefore, I only gained from 50 to 150 maximum while my foreign sellers got at least 100 to 500 USD (there was a top liar already made 3000 USD once for a car he sold).

Based on psychology, to tell something untruth by a medical doctor to calm a patient could also be understood; but, we must check up on the morality and profession of the MD if he or she lies too much. Working in teaching, there are many times an educator must apply the talking technique to persuade students; so we can ignore if he or she does not have the idea to use it for personal profit. Lying to entertain at a party can be ignored. Who cares that to living honestly is important for his/her life should not study or work as a lawyer, judge, committee member, congressman, law officer, etc.

My younger generation readers,

Regarding living honestly we can write a whole book; it cannot be that way in this short research, let me resume as follows: **TO LIVE HONESTLY IS KNOWING RIGHT AND WRONG; TO DO WHAT IS RIGHT, TO REFUSE WHAT IS WRONG EVEN THOUGHT IT IS VERY LITTLE; THAT MEANS WE DETERMINE OR TRY OUR**

BEST TO DO SOMETHING BENEFICIAL TO US BUT HARMFUL TO THE OTHER.

Moreover, to live honestly is NOT HELPING GANGSTERS, PARTIES TO HARM HONEST PEOPLE.

However, in reality, most people who choose to live honestly are poor because in the new society almost the bad guys--greedy, cheating, selling conscience and honor--have the opportunity to be rich, very rich ("not paying" the non-performing debt is also popular guilt in Vietnam!) while the poor people have a deep pride of their morality and way to live and they believe that after death their souls will go up to a subliminal top, such as Nirvana or Paradise.

So, begrudgingly I suggest that you decide for yourself:

a. Determine to select an honest life even though what will happen to your material future. You should firmly remember that: Throughout history, there were so many famous persons who spent their honest lives, such as Thomas Edison, Marie Curie, Pasteur, Alexandre Dumas, Alexander Graham Bell, etc. It's better if your education is low or you are not talented, you must accept to live poorly with pride yourself.

b. To follow bad guys without robbing or killing people directly to get so much money (such as drug gangs, seducers of customers to invest for having very high benefits then they disappear, loan sharp, etc.), then when you become a billionaire, you begin to do charitable works to compensate your guilt or sin.

This is not a solution that should not be chosen; however, after trying many ways but you still cannot live simply honest, then you have begrudgingly selected it rather live without orientation or ideal in which you are easy become a psychotic and sometimes you can become an evil person robbing, killing people out of your plan.

II. LIVE CHARITABLE IF YOU CAN:

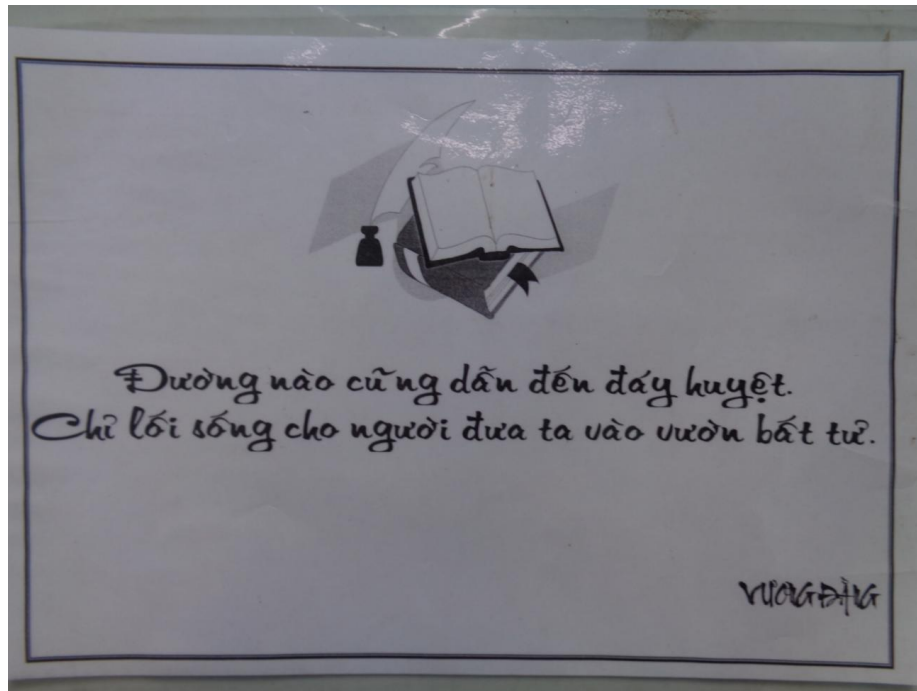
Helping relatives, friends, neighbors or acquaintances is not doing charitable works because already there is a relationship between both sides. Helping a person or people which we did not know before is considered charitable work.

Nobody forces us to have a charitable life, but why in our world there are hundreds of millions people sacrificing their lives to help others, such as Catholic sisters, true Buddhist (or other religions) priests, and nuns in Asia and Southeast Asia countries? Why in Saigon and some provinces there were hundreds of volunteers helping for one or two days without wage in 2-Dong restaurants, especially between 2021-2022 there were philanthropists and volunteers fed hungry people because of the COVID-19. I would answer that: Because who did such charitable work felt very happy in their mind while regular persons like us are hard to feel that way.

In the school years 1967-1972, when I still taught at the Phú Hòa High School (in Bình Dương Province at that time), I printed my self-thought on the last page of my booklet training on how to make a French sentence with the hope to spread the spirit of charity to my students:

“Any road also leads to the bottom of the tom. Only the way to live for the people brings us to the eternal garden.”

At the end of April 1975, I left Saigon for the U.S. Not until 2007, coming back to the area of the old high school to meet my old student, I had extreme emotion when I saw my aforementioned thought sentence was presented, copied to big size, and bound in strong cover and given to her classmates by my female left-leg handicapped student (named **ĐÀO THỊ NGỌC TIỆP**)!

III. CARE ABOUT THE HEALTH:

1. **Practice exercises, play sports, martial arts, or v.v.:** That means you care about your health based on the advice of most medical doctors. Myself, I did not believe in one of these principles; therefore, I had to stop teaching English in 2009 (while the wage was very high at the International University in Thu Duc, HCM City: 25 USD for 1 section--only 50 minutes; each week teaching 8 sections I was paid 400 USD)) because I did not listen to my doctor that I should practice walking while I was 60 years of age and said: "Walking is the exercise for the old person or patient; I still play tennis why should I do that? As a result, at the end of the school year 2008-2009 I had to stop teaching because my left-leg ankle and right-leg knee swelled greatly; and since there I could not teach English anymore because an English teacher/professor had to move around in the classroom and I spent money to buy oriental liquid medicine to massage and drink up to now (2002) and my two legs have been weak day by day, cannot walk more than 30m and cannot drive a mini bicycle more than 500m.

As of November 2014, temporary staying in Vietnam as a Vietnamese-American citizen who graduated with many diplomas from both countries, I have had to rent a house, no car or wife, and my account balance in an American bank had never been more than three thousand USD. At the present time, in terms of money, I am poorer than all of my classmates and relatives between 1975-1995. I did not listen to my medical doctor and walking practice at the age of 60 has made me live in poverty and two very weak legs until now, oh my younger generation readers!

2. Prevention of sickness through food: Almost all Vietnamese in Vietnam do not care about the prevention of sickness through food. They just care about delicious food and they will take care of sickness later.

In 2011 Dr. Peter Navarro began to publish *Death by China* to inform and warn about harmful food made by China and sold all over the world and also there have been many other authors, such as Elizabeth Scott, Sara L. Latta, who published many books regarding toxic in China food; but, according to most of Vietnamese they would rather eat full instead of fasting; as a result, the Vietnamese in Vietnam spend more money and time to treat sickness caused by toxic food and there have been many people who died of liver failure, diabetes, intestinal diseases, lung cancer, etc., were my in-laws, two of my close friends, my very rich student, my wife's nephew, my living-together wife, etc.

If you believe in my words, please read the attachment entitled "140 SENTENCES MAINLY REGARDING SICKNESS PREVENTION". Remember and apply as much as you can, my younger generation readers!

3. Treatment when you are sick: There are so many Vietnamese

who like to be healers showing how to cure the sickness to patients even though they just overheard. Myself, listening to a relative of my in-laws I lost a million Vietnamese dong and a whole day to go up to Bình Long to find the bark of “hồng quân” tree for curing the prostate disease, but then I boiled and drank and vomited it up until the next day.

So, it would be better that we should probe, research, and go to a Western or oriental doctor (if there are many proofs of efficient treatment). We investigate; do not believe very much in advertisements and rumors of an oriental medical company in Vietnam.

In Vietnam, especially in the South, medical healers without any diplomas become famous and pick the money up in some months, a year then disappear. Right in Little Saigon in California, there are some Vietnamese doctors who do not have enough certified diplomas or even have official diplomas as other American doctors dupe patients or self-made medicine (without pharmacist degrees); they were denounced by newspapers, but nobody listens to. And that I also brought my wife to one of these doctors, In Vietnam, I spent 4 million dongs for prostate disease and 3 million dongs for Jona neurosis without good result: prostate disease still abuses every night (and I perhaps I will die by it!); my Jona neurosis has decreased due to my youngest daughter who is a doctor has given medicine to me for more than a year.

IV. BEING GRATEFUL:

The more material civilization goes up, the more grateful heart goes down. Let's watch psychological-societal comedies (mostly played by Chí Tài, Hồng Đào, Quang Minh) at www.youtube.com so that you understand well the situations in which parents are lonely and grandparents are far from their grandchildren's day by day, especially when these grandchildren cannot read or speak Vietnamese. That is in the U.S.; in Vietnam, the situation is less but we should inform and warn.

I have 2 daughters and 1 son with 6 grandchildren in the U.S., and 2 daughters with 4 grandchildren in Vietnam; but based on the situation in the last four years I have lived alone with 2 very weak legs sometimes causing serious hurt in the head, back, hand and leg bones; I live today and never know that I perhaps I will die tomorrow morning; I just live as I can.

When I was under 21 years of age, I still practiced self-training to receive and have good character, I always prayed the proverb: “Doing grace without counting on paying back.” But when my age is older while I am poor, sick, and ignored by someone (who is maybe already a millionaire) even though before I did my best to save her/his house going to be confiscated, to help her/his capital to have back after a fire, to help her daughter graduated from high school and college. There have been worse people who still owed me from 20-50 million dongs always did not answer my phone or messages reminding them to pay me slowly. I have been sad but what can I do; therefore, I begrudge ignoring them and pray God (God, Buddha, Alah, Brama, etc.) considers their cases.

Oh, my younger generation readers! These aforementioned people are not related to us, but we are still sad; therefore, children and grandchildren who do not remember the merits and help of grandparents, and parents should be more condemned.

In any type of society in the world, gratefulness and filial love to parents are always featured because if there are no grandparents, there will be no parents; and if there are no parents, there will be us.

Except for 1-5% of unethical parents raising children but to take advantage of them or sell them for their own lives, parents and grandparents are people who are worth the most for us to pay attention apart from wives, husbands, and children.

Let's SELF-OBSERVE, LEARN ABOUT IN TERMS OF HELPING GRANDPARENTS AND PARENTS, NOT TO WAIT UNTILL THEY ASK YOUR HELP because there are grandparents and parents who have pride or self-respect HESITATE TO ASK THE HELP OF THEIR GRANDCHILDREN OR CHILDREN.

In the case of grandparents, parents die early because of a sickness, you should think, check to see the situation that you already tried your best to help or not, NOT CLAIM THEIR FATE, for instance, IT WAS NOT SURE THAT SINGER PHI NHUNG HAD TO DIE IF, FROM THE BEGINNING OF HER SICKNESS, HER MANAGER BROUGHT HER DIRECTLY TO CHỖ RÃY OR VIETNAMESE-FRENCH HOSPITAL (instead of local area hospital) because at that time Phi Nhung who just got the disease still had enough strength to fight the virus and she had money to pay; to save money, scrimp, or plan WRONGLY KILLED PHI NHUNG, NOT HER FATE HAD TO DIE.

In addition, you should remember the merits and helps (in your mind more than in material object) of your teachers/professors who devoted to teaching you in elementary, high school, and college/university. Moreover, even though it was their profession/job, Vietnamese old music artists, because they brought joy and laughter to us, v.v. Also do not forget the works/performances of the authors, painters, sculptors, international photographers, etc.

My younger generation readers! My writing is long already, I must stop here even though I still have many things to leave for you in order to contribute to your lives, such as laborious, patient, careful, prestigious, etc. If now you do not understand all, let's save and reread it 5-10 years later, then you will understand better.

*

**RICH, POOR, HAPPY, MISERABLE mostly are caused by YOU.
DON'T TRUST MUCH TO PROMISES AND MY LAST WORDS.**

Sincerely,

Vương Đăng

August 2022

Nguồn: <https://groups.google.com/d/msgid/vbqgvn/CADQVTOo6wzKDNswLhic6YGcCOEqu3PFUtWd6UNc0jg0%2BzHPQDg%40mail.gmail.com>.

Chuyển Đến: Nguyễn Long – Ngày 22/8/2022

www.vietnamvanhien.org

VIỆT NAM VĂN HIẾN

www.vietnamvanhien.info

TỦ SÁCH VĂN HIẾN VỚI HƠN 8200 TÁC PHẨM